

## L'escala de Jacob: un somni que canvià una vida

Fa molt de temps, a la terra de Canaan, vivia un jove anomenat Jacob.

Jacob havia tingut alguns problemes amb el seu germà Esaú. Les discussions entre ells havien sigut tan fortes que Jacob va haver de marxar de casa durant una temporada. Així que un dia va preparar les seues coses i va començar un llarg viatge.

Caminava i caminava sota el sol. Travessava camps, muntanyes i camins polsosos. A mesura que avançava, se sentia cada vegada més cansat. Però no sols estava cansat. També estava preocupat.

—Què passarà amb mi? —pensava.

—On viuré?

—Estaré sol?

Quan va arribar la nit, Jacob es trobava lluny de qualsevol poble. No hi havia cap casa, ni cap llit còmode, ni cap sostre. Només hi havia el cel ple d'estrelles.

Va buscar una pedra gran per recolzar el cap i es va estirar a terra.

Aquella nit, mentre dormia, va tindre un somni extraordinari.

Va somiar amb una escala enorme. Era tan alta que semblava tocar el cel.

La part de baix estava sobre la terra, però la part de dalt arribava fins a la presència de Déu.

I sabeu què va veure després?

Uns àngels pujaven i baixaven per aquella escala.

Pujaven cap al cel i baixaven cap a la terra, com si portaren missatges d'un lloc a l'altre.

Jacob observava tot allò meravellat. Mai havia vist res semblant. Llavors, en el seu somni, va sentir la veu de Déu que li va dir:

—Jacob, no tingues por. Jo estic amb tu. Et cuidaré allà on vages. No t'abandonaré.

Aquelles paraules van omplir el seu cor de pau.

De sobte, Jacob ja no se sentia tan sol.

Va entendre que, encara que estava lluny de casa, Déu continuava al seu costat.

Quan es va despertar, el sol començava a eixir.

Jacob es va asseure i va mirar al seu voltant. El desert era el mateix. Les pedres eren les mateixes.

Però ell havia canviat.

Ara sabia una cosa molt important: Déu estava amb ell.

Va agafar la pedra que havia utilitzat com a coixí i la va col·locar dreta com a record d'aquell moment especial.

I va dir:

—Realment Déu és en aquest lloc, i jo no ho sabia!

Des d'aquell dia, Jacob va continuar el seu camí amb més confiança i esperança.

Els problemes no havien desaparegut de cop, però ja no els afrontava tot sol.

Sabia que Déu caminava amb ell.

## Reflexió

L'escala de Jacob no era una escala normal.

Era un signe que el cel i la terra estan units per l'amor de Déu.

A vegades nosaltres també podem sentir-nos com Jacob: quan tenim por, quan alguna cosa no ens ix bé, quan discutim amb algú, quan ens sentim sols o preocupats.

Però Déu ens recorda el mateix que li va dir a Jacob: "Jo estic amb tu."

Potser no veurem una escala gegant ni àngels pujant i baixant, però Déu continua a prop de nosaltres.

El trobem en la família, en els amics, en les persones que ens ajuden, en la pregària i en totes les coses bones que ens envolten.

Per això, quan tingues por o no sàpies què fer, recorda el somni de Jacob.

Alça els ulls al cel i pensa: "Déu camina amb mi. No estic sol."

I amb aquesta confiança, podràs continuar avançant com va fer Jacob.

## El secret de la piràmide que escoltava.

Fa molt de temps, en un poblat proper a Chichén Itzà, vivia un nen anomenat Itzel. Itzel era valent, ràpid i molt espavilat. Però tenia un petit problema: gairebé mai escoltava.

Quan la seva mare li parlava, ja estava pensant en una altra cosa, quan els seus amics li explicaven alguna cosa, els interrompia, quan els savis del poblat ensenyaven alguna lliçó, ell creia que ja ho sabia tot.

—Jo no necessito escoltar —deia sovint—. Jo ja sé què he de fer.

Un dia va arribar al poblat un ancià viatger.

Tenia els cabells blancs i caminava lentament, però els seus ulls brillaven com les estrelles.

Els nens el van envoltar perquè explicava històries fantàstiques.

L'ancià els va dir:

—Diu la llegenda que a la gran piràmide de Chichén Itzà hi ha un secret que només poden descobrir aquells que saben escoltar.

Itzel va somriure.

—Això és fàcil! Demà mateix hi aniré i descobriré el secret.

L'endemà, abans que sortís el Sol, va emprendre el camí.

Després de caminar molta estona per la selva, va arribar a la gran piràmide.

Era encara més impressionant del que havia imaginat.

Va començar a pujar els esglaons corrent.

Quan era a mig camí, va sentir una veu suau.

—No corris tant.

Però no es va aturar.

—Segur que és el vent —va dir.

Va continuar pujant.

Una mica més amunt, va escoltar un altre murmuri.

—Mira al teu voltant.

Però tampoc no va fer cas.

Quan finalment va arribar a dalt de tot, estava cansadíssim.

Va mirar a una banda i a l'altra, no hi havia cap tresor, cap porta secreta, cap joia brillant.

—M'han enganyat! —va exclamar.

Decebut, va seure.

Com que estava esgotat, va guardar silenci durant una estona.

I llavors va passar una cosa estranya.

Per primera vegada en molt de temps, va deixar de parlar, va deixar de córrer, va deixar de pensar només en ell mateix.

Simplement... va escoltar, va sentir el vent entre els arbres, va sentir els ocells cantant., va sentir el batec del seu propi cor.

I, en aquell silenci, va recordar les paraules de la seva mare, va recordar els consells dels seus amics, va recordar les lliçons dels savis.

I va comprendre una cosa: durant anys havia sentit moltes veus, però gairebé mai les havia escoltat de veritat.

De sobte va notar una gran pau.

Era com si Déu li estigués parlant dins del cor, no amb paraules fortes, no amb trons ni llampecs, sinó amb aquella veu suau que només es pot sentir quan fem silenci.

Itzel va entendre que el gran secret de la piràmide no era un tresor d'or.

El tresor era aprendre a escoltar.

Va baixar de la piràmide molt diferent de com havia pujat.

Quan va arribar al poblat, va començar a escoltar la seva mare amb atenció, va deixar parlar els seus amics, va aprendre dels savis.

I, cada dia, reservava uns minuts per fer silenci i parlar amb Déu.

Amb el temps es va convertir en una persona estimada per tothom, no perquè fos el més fort, ni el més ràpid, ni el més intel·ligent, sinó perquè sabia escoltar.

I nosaltres?

Moltes vegades ens passa una mica com a Itzel: vivim envoltats de soroll, parlem molt, correm d'una activitat a una altra, volem explicar les nostres coses, però no sempre escoltem.

Jesús ens ensenya que estimar també significa escoltar: escoltar els pares, escoltar els amics, escoltar qui està trist, escoltar qui necessita ajuda.

I, sobretot, escoltar Déu.

Perquè Déu sovint no parla amb grans soroll.

Potser el gran secret de Chichén Itzá no és una piràmide antiga.

Potser el gran secret és recordar-nos que les coses més importants no sempre es veuen amb els ulls.

Algunes només es descobreixen quan obrim bé les orelles... i també el cor.

## **El pont de les dues ribes**

Fa molts anys, en una vall envoltada de muntanyes, hi havia dos pobles separats per un riu molt ample.

A una banda hi havia el poble de la Riba Blava. A l'altra, el poble de la Riba Verda. Feia tant de temps que estaven enfadats que ja ningú recordava el motiu. Els avis deien que havia començat per una discussió molt antiga, els pares ho repetien i els nens acabaven pensant que els de l'altra banda eren dolents. Per això ningú creuava el riu.

Un dia, una gran tempesta va caure sobre la vall. Va ploure durant dies i dies. Quan finalment va eixir el sol, els habitants de la Riba Blava van descobrir que el seu molí havia quedat destruït.

Sense el molí no podien moldre el blat per fer pa. Al principi van intentar arreglar-lo sols, però era massa difícil.

Mentrestant, a la Riba Verda també tenien problemes. Les seves hortes havien quedat inundades i necessitaven eines per tornar a plantar. Però cap dels dos pobles volia demanar ajuda.

Entre tots aquells nens hi havia una nena anomenada Clara, de deu anys. Era curiosa i sempre feia preguntes.

—Si els altres són tan dolents, per què ningú no m'ha explicat què han fet?

Ningú no sabia respondre.

Un matí, mentre passejava prop del riu, va veure una cosa sorprenent. A l'altra riba hi havia un nen de la seva edat observant l'aigua.

Es van mirar. Van passar uns segons. I, finalment, el nen va alçar la mà per saludar.

La Clara va dubtar, li havien dit tota la vida que no parlés amb els de l'altra banda.

Però aquell nen no semblava dolent, així que també va saludar.

Durant uns quants dies es van trobar al mateix lloc. Primer només es saludaven,

Després van començar a parlar cridant des d'una riba a l'altra.

El xiquet es deia Marc.

La Clara va descobrir una cosa inesperada: al Marc li agradaven els mateixos jocs, les mateixes aventures i fins i tot els mateixos animals.

Un dia van explicar-se els problemes dels seus pobles.

—Nosaltres no podem fer pa —va dir la Clara.

—Nosaltres no podem cultivar gairebé res —va respondre el Marc.

Van quedar pensatius.

Llavors el Marc va tenir una idea.

—Si nosaltres tenim eines i vosaltres teniu llavors, per què no les compartim?

—Perquè els grans no ens deixaran —va dir la Clara.

Però els dos sabien que aquella era la solució.

Així que van començar a parlar amb els altres nens dels seus pobles.  
Poc a poc, els nens van entendre una cosa molt important: l'enemistat no els ajudava gens.  
Finalment, van convèncer alguns adults perquè escoltaren la seva proposta.  
Al principi hi va haver discussions, després silencis, i finalment algú va dir:  
—Potser és hora de provar una altra cosa.  
Així va començar la construcció d'un pont: uns portaven fusta, uns altres portaven cordes, tothom ajudava.  
Quan el pont va estar acabat, els habitants dels dos pobles el van travessar amb una mica de por, però també amb esperança.  
Van compartir eines, aliments, llavors i coneixements. Els problemes es van anar solucionant.  
I el més important de tot: van descobrir que l'altra banda no estava plena d'enemics, estava plena de persones.  
Persones amb alegries, preocupacions i somnis molt semblants als seus.  
Anys després, al centre del pont hi van col·locar una gran escultura amb dues mans obertes, a sota hi havia una frase:  
"Qui estima construeix ponts."

### Reflexió final

Quan mirem el Crist Redemptor amb els seus braços oberts, podem imaginar que Jesús fa una mica el mateix que aquell pont. Ell uneix les persones.  
Ens ensenya a estimar fins i tot quan és difícil, a perdonar quan algú s'equivoca, a ajudar qui ho necessita i a veure en cada persona un germà o una germana.  
Els valors cristians no consisteixen només a parlar d'amor, sinó a practicar-lo cada dia: compartint, escoltant, ajudant, perdonant i respectant.  
Potser nosaltres no construirem un pont sobre un gran riu.  
Però cada vegada que incloem algú en un joc, consolem un amic que està trist, compartim el que tenim o demanem perdó, estem construint un petit pont al nostre voltant.  
I això és exactament el que Jesús ens convida a fer amb els seus braços sempre oberts: crear un món on ningú no se senta sol i on tothom se senta estimat.s. Parla al nostre cor, en els moments de silenci, en la pregària, en una lectura de l'Evangelí o en les persones que posa al nostre costat.

### **El secret de Marc**

Fa molt de temps, prop del Coliseu, vivia un xiquet anomenat Marc. Tenia deu anys i li agradava córrer pels carrers de Roma imaginant que era un heroi.  
Com molts altres xiquets, somiava amb ser fort. Pensava que els més admirats eren els qui guanyaven totes les baralles.

Un dia, mentre jugava a la plaça, un altre xiquet, Juli, li va donar una empenta sense voler.

—Mira per on vas! —va cridar Marc.

—Ha sigut sense voler! —va respondre Juli.

Però Marc estava enfadat. Li va tornar l'empenta i els dos començaren a discutir. Els seus amics es van posar al voltant esperant veure què passava.

De sobte, un ancià que passava per allí els va separar.

—Què heu guanyat? —els preguntà.

Els dos es quedaren callats.

—Res —va dir finalment Juli.

Aquella nit, Marc va continuar pensant en allò. Però encara creia que havia fet bé defensant-se.

Uns dies després, el seu pare el va portar al Coliseu.

Quan van arribar, Marc va quedar impressionat. Les parets eren enormes. Les grades semblaven arribar fins al cel.

—Pare, ací lluitaven els gladiadors, veritat?

—Sí —respongué el pare—. Molta gent pensava que la força era el més important. Marc somrigué.

—Aleshores els gladiadors eren els millors.

El pare no contestà de seguida.

—Alguns eren molt forts. Però no sempre els més forts són els millors.

Marc no ho va entendre.

Mentre caminaven, van veure un home major que explicava històries als visitants.

—Sabeu quin és el combat més difícil? —preguntà l'home.

Alguns xiquets respongueren:

—Contra un lleó!

—Contra deu gladiadors!

—Contra un exèrcit!

L'home va negar amb el cap.

—El combat més difícil és contra la ràbia que portem dins.

Marc va sentir una estranya punxada al cor.

Aquella mateixa setmana va passar una altra cosa.

Juli, el xiquet amb qui s'havia barallat, estava jugant amb una pilota prop d'un carreró. Sense voler, la pilota va colpejar una parada de fruita i algunes pomes van caure a terra.

El venedor es va enfadar molt.

—Qui ha sigut?

Juli es va posar nerviós. Estava a punt de plorar. Molts xiquets van començar a riure-se'n. Marc observava l'escena. Podia aprofitar aquell moment per venjar-se.

Podia dir: "S'ho mereix per haver-me empentat".

I durant uns segons va sentir aquella temptació.

Però aleshores va recordar les paraules de l'ancià:

"El combat més difícil és contra la ràbia que portem dins."

Marc respirà profundament. Es va acostar al venedor i digué:  
—Ha sigut un accident. Jo l'ajudaré a recollir les pomes.  
Juli el va mirar sorprès.  
Entre els dos van arreplegar tota la fruita.  
Quan acabaren, Juli s'acostà a Marc.  
—Per què m'has ajudat?  
Marc es va encongir de muscles.  
—Perquè jo també m'equivoque.  
Juli va abaixar el cap.  
—Per cert... perdona per aquella empenta.  
—Jo també et demane perdó per haver-te'n tornat una altra.  
I els dos es van donar la mà. Aquell dia no va haver aplaudiments. No va haver grades plenes. No hi van haver trofeus. Però Marc havia guanyat una batalla molt més important que qualsevol gladiador. Havia vençut la seua ràbia.

## **Reflexió**

Quan pensem en el Coliseu, moltes persones recorden els combats i la força física. Però Jesús ens va ensenyar una cosa diferent. Ens va ensenyar que el perdó és més fort que la venjança, que ajudar és millor que fer mal, que la veritable valentia no consisteix a colpejar algú, sinó a saber estimar fins i tot quan estem enfadats. A vegades, en el pati de l'escola, en un partit o en una discussió amb un amic, podem sentir ganes de tornar el mal que ens han fet. Però eixe és el moment de recordar la lliçó de Marc. La victòria més gran no és derrotar una altra persona. La victòria més gran és derrotar l'odi, la ràbia i el desig de venjança que poden aparéixer dins del nostre cor. Perquè qui sap perdonar és més fort del que sembla. I qui tria la pau construeix un món millor per a tots. I eixa és una victòria que val molt més que qualsevol combat.

## **El pont de Kusi**

Fa molt de temps, en un poblat situat prop de les muntanyes on després s'alçaria Machu Picchu, vivia un xiquet anomenat Kusi, tenia onze anys i era molt espavilat. Li agradava fer les coses bé i era ràpid aprenent. Però tenia un problema.: li agradava rebre ajuda, però no li agradava ajudar. Quan els altres carregaven sacs de blat de moro, ell desapareixia. Quan calia portar aigua, sempre trobava una excusa. Quan algú necessitava un cop de mà, ell deia:  
—Ja ho farà algú altre.  
Els seus amics començaven a cansar-se d'aquella actitud.

Un matí, el cap del poblat va reunir tots els habitants.

—Les pluges han fet malbé el pont de la vall. Si no el reconstruïm, no podrem arribar als camps.

Tothom es va posar mans a l'obra. Uns tallaven fusta. Uns altres preparaven cordes. Alguns portaven menjar als treballadors. Fins i tot els més menuts ajudaven portant eines lleugeres.

Tots... excepte Kusi. Ell es va asseure sota un arbre.

—Ja hi ha molta gent treballant —va dir—. No em necessiten.

Durant dies, la reconstrucció va continuar. I durant dies, Kusi va buscar excuses.

Però una vesprada va passar una cosa inesperada. La seua àvia va emmalaltir.

Necessitava unes herbes medicinals que només creixien a l'altra banda de la vall.

Kusi va córrer fins al pont. Però el pont encara no estava acabat.

Desesperat, va mirar els treballadors.

—Per favor, necessite passar!

Un dels homes va negar amb el cap.

—Encara falta molt.

Kusi va sentir por. La seua àvia necessitava ajuda. Aleshores, diverses persones del poblat van deixar el que estaven fent. Un home li va portar aigua. Una dona va anar a buscar les herbes per ell. Uns altres es van quedar amb l'àvia mentre esperaven.

Tothom va ajudar. Tothom va servir. Tothom va compartir el seu temps.

Aquella nit, l'àvia es va recuperar.

Kusi es va sentir alleujat. Però també avergonyit.

Va comprendre una cosa important.

Quan ell havia necessitat ajuda, la comunitat havia estat al seu costat.

I ell, què havia fet pels altres?

L'endemà es va alçar abans que eixira el sol.

Va anar directament a les obres del pont.

—Què puc fer?

Els treballadors es van mirar sorpresos.

—Vols ajudar de veritat?

—Sí.

I aquella vegada era cert.

Durant dies va carregar troncs. Va portar cordes. Va repartir aigua. Va ajudar els més menuts. Va animar els qui estaven cansats.

A poc a poc va descobrir una cosa nova. Ajudar els altres també feia feliç.

Quan finalment el pont va quedar acabat, tot el poblat va celebrar-ho.

Kusi observava la gent travessar-lo. Ningú no podia dir: "Jo he construït aquest pont." Perquè havia estat obra de tots.

Aquell vespre, la seua àvia li va preguntar:

—Què has après?

Kusi va somriure.

—Que sols podem fer coses menudes. Però junts podem fer coses meravelloses.

L'àvia va assentir.

—Exactament. Igual que les pedres d'una gran ciutat.

### **Reflexió**

Quan contemplem Machu Picchu, és fàcil admirar les seues muralles, els seus camins i les seues construccions.

Però la seua vertadera meravella no són només les pedres.

La vertadera meravella és el poble que va treballar unit.

Jesús també ens va ensenyar aquesta lliçó.

Va rentar els peus dels seus deixebles per mostrar que servir els altres és una manera d'estimar.

Va ensenyar que ningú és tan important que no puga ajudar, ni tan menut que no puga aportar alguna cosa bona.

A la nostra vida passa igual.

Quan compartim el material amb un company, quan ajudem algú que està trist, quan col·laborem a casa, quan juguem sense deixar ningú de banda, quan oferim el nostre temps a qui ho necessita.

Estem construint una cosa molt més gran que una ciutat de pedra.

Estem construint una comunitat.

I igual que Machu Picchu no s'hauria alçat sense l'esforç de moltes persones, tampoc el nostre grup, la nostra escola, la nostra família o el nostre campament poden créixer sense l'ajuda de cadascú.

Perquè les grans meravelles del món es construeixen amb pedres. Però les grans meravelles del cor es construeixen amb servei, generositat i amor compartit.

I quan cadascú posa el millor de si mateix al servei dels altres, passa una cosa extraordinària: tots creixem junts.

## **Les petjades invisibles**

Fa molt de temps, molt més del que qualsevol avi podria recordar, existia un jardí secret darrere del Taj Mahal.

No eixia als mapes ni apareixia a les fotografies.

I només hi podien entrar els infants que sabien fer una cosa molt especial: deixar petjades invisibles.

Ara bé, aquestes petjades no es feien amb els peus, es feien amb les accions.

Una nit, una xiqueta anomenada Laia va tenir un somni estrany.

Va aparèixer davant d'una gran porta de marbre blanc. A sobre hi havia escrit: "Només poden entrar els qui han deixat una petjada al cor d'algú."

La Laia es va mirar les sabates.

—Però jo no he passat per ací mai!

La porta es va obrir lentament.

Darrere hi havia un jardí immens ple de flors brillants.

Al mig hi havia un home molt vell amb una barba llarga.

—Benvinguda —va dir.

—Qui sou?

—Sóc el jardiner de les petjades invisibles.

La Laia no entenia res.

—Què són les petjades invisibles?

L'home va assenyalar les flors.

—Cada flor representa una acció amable.

La Laia es va apropar. Algunes eren enormes, unes altres eren menudes com una margarida.

—Quina és la més important?- va preguntar Laia.

El jardiner va esclatar a riure.

—Aquesta és la pregunta que tots em fan.

Van començar a caminar junts i el jardiner li explicava:

La primera flor era gegant.

—Aquesta pertany a una persona que va salvar una vida.

La segona era més petita.

—Aquesta és d'un nen que va compartir el seu berenar.

La tercera era minúscula.

—Aquesta és d'una xiqueta que va seure al costat d'un company que estava trist.

La Laia va observar les tres flors.

—Però... per què brillen igual?

El jardiner va somriure.

—Perquè les petjades no es mesuren per la mida de l'acció, sinó per l'amor amb què es fan.

Van continuar caminant.

De sobte van arribar a una zona buida.

No hi havia cap flor. Només terra seca.

—Què ha passat aquí?- preguntà la Laia.

—Aquest és el Camp dels Gestos Oblidats- va contestar el jardiner.

—Gestos oblidats?

—Sí. Totes aquelles coses bones que les persones pensen fer però mai fan. Per exemple: Ja ajudaré demà, ja demanaré perdó més tard, ja diré gràcies un altre dia.

La Laia va quedar-se pensativa. Ella també ho havia fet moltes vegades.

L'home va ajupir-se i va plantar una llavor.

—Les coses bones són com les llavors.

Si no les plantes, no creixen.

Van seguir caminant fins arribar a un estany.

L'aigua era tan transparent que pareixia un espill.

—Mira-hi dins. – va dir el jardiner.

La Laia va mirar. Va veure la seva mare preparant l'esmorzar i el seu pare arreglant una bicicleta. Va veure una amiga compartint un llapis i una monitora ajudant un xiquet més menut.

—Per què veig això?- preguntà la Laia.

—Perquè moltes de les persones que ens estimen deixen petjades invisibles cada dia i sovint ni ens n'adonem.

La Laia va continuar observant i va descobrir una cosa sorprenent: Totes aquelles petjades invisibles formaven un camí. Un camí que unia les persones. Un camí que feia el món una mica millor.

Quan es va despertar, encara recordava les paraules del jardiner:

"Les grans meravelles del món estan fetes de pedra. Però les grans meravelles de les persones estan fetes de petits gestos."

## **Reflexió**

Quan pensem en coses importants, sovint imaginem accions enormes, però moltes vegades el que més recordem són els petits gestos: algú que ens escolta, algú que ens ajuda, algú que ens fa riure quan estem tristos, algú que comparteix. Potser no construirem un Taj Mahal. Però cada dia podem construir alguna cosa igual de valuosa dins del cor de les persones que ens envolten.

Ara vos propose un gest per a aquesta nit:

Abans de dormir, penseu en una persona del campament. No cal que ho digueu en veu alta, només penseu:

"Demà faré una petita acció perquè aquesta persona tingui un dia millor." Potser serà una petjada invisible. Però les petjades invisibles són les que arriben més lluny.

## **La pedra que volia estar sola**

Fa molts i molts anys, quan encara s'estava construint la Gran Muralla Xinesa, hi havia una petita pedra que es deia Cudol.

Cudol era una pedra forta, llisa i molt orgullosa.

Un matí va sentir com uns constructors la recollien juntament amb moltes altres pedres.

—Què passa? —va preguntar.

—Construirem la Gran Muralla! —van respondre les altres pedres amb entusiasme.

Però Cudol no estava gens contenta.

—Jo no vull formar part d'una muralla.

—Per què no? —van preguntar les seves companyes.

—Perquè no necessito ningú. Jo sola sóc forta. No vull estar enganxada a altres pedres.

Les altres es van mirar sense saber què dir.

Quan els constructors van començar a col·locar-les, Cudol va rodolar muntanya avall aprofitant un descuit.

—Ja sóc lliure! —va cridar.

I va anar a parar a un prat verd molt bonic.

Els primers dies estava encantada.

—Quina meravella! No he de compartir espai amb ningú. No he de suportar cap altra pedra.

Però al cap d'uns dies va començar a sentir-se estranya. No tenia ningú amb qui parlar. No tenia cap missió. Ningú no la necessitava.

Un dia va haver una forta tempesta. El vent bufava amb força. La pluja queia sense parar.

Cudol va intentar resistir tota sola. Però el corrent de l'aigua la va arrossegar fins a un petit barranc. Allà va quedar atrapada entre fang i branques.

Va passar molta por.

—Tant de bo hi haguera algú que m'ajudara —va pensar.

Quan finalment la tempesta va acabar, va veure una colla de formigues treballant juntes. N'hi havia centenars. Algunes portaven menjar. Altres construïen túnels.

Altres ajudaven les que estaven cansades.

—Per què treballeu totes juntes? —els va preguntar Cudol.

La reina formiga va respondre:

—Perquè soles podem fer poca cosa. Juntes podem fer grans meravelles.

Aquella resposta va quedar dins del cor de Cudol.

Uns dies després va veure una bandada d'ocells volant pel cel.

Formaven una V perfecta.

—Per què voleu així? —els va cridar.

El cap dels ocells va respondre:

—Quan un es cansa, els altres l'ajuden. Per això arribem tan lluny.

Cudol va començar a pensar.

Potser estar sola no era tan meravellós com imaginava.

Va recordar les pedres de la muralla. Va recordar la seva alegria. Va recordar les paraules dels constructors. I per primera vegada va sentir enyorança.

—M'agradaria tornar-hi —va confessar.

Però era molt lluny.

Com podia arribar fins a la muralla?

Aquell mateix dia va passar per allà un nen.

Quan va veure Cudol, va pensar que seria una bona pedra per reparar una part de la muralla que s'havia fet malbé.

La va carregar amb esforç i va començar el camí.

Quan finalment van arribar, Cudol va quedar impressionada.

La muralla travessava muntanyes i valls fins on arribava la vista.

Milers i milers de pedres treballaven juntes. Cap no era la més important. Cap no era la més gran. Però totes tenien un lloc.

Els constructors van col·locar Cudol entre dues pedres.

Ella es va posar nerviosa.

—No sé si encaixaré.

La pedra de l'esquerra li va somriure.

—No et preocupis.

La de la dreta va afegir:

—Nosaltres també vam arribar aquí amb por.

A poc a poc, Cudol va descobrir una cosa meravellosa: quan el vent bufava, totes resistien juntes. Quan arribava la pluja, es protegien les unes a les altres. Quan algú les mirava, no veia una sola pedra. Veia una gran muralla.

Aquella nit, sota les estrelles, Cudol va comprendre una veritat que mai no havia entès: Ella sola era una bona pedra. Però amb les altres formava part d'alguna cosa molt més gran.

I va ser aleshores quan va somriure i va dir:

—No he deixat de ser jo mateixa per estar amb les altres. Al contrari: ara he descobert per a què serveixo.

I des d'aquell dia mai més no va voler estar sola.

## **Reflexió**

"La pedra Cudol ens recorda que Déu no ens ha creat per viure sols. Igual que les pedres de la Gran Muralla formen una construcció forta i bonica quan estan unides, nosaltres també formem una gran família quan vivim en comunitat. Això és l'Església: persones diferents, cadascuna amb els seus dons, que s'ajuden, es respecten i caminen juntes. Sant Pau deia que tots som parts d'un mateix cos. Ningú és tan petit que no sigui important, ni tan gran que no necessiti els altres. Quan compartim, quan perdonem, quan ajudem qui ho necessita i quan estimem com Jesús ens va ensenyar, ens convertim en les pedres vives d'una muralla molt especial: la comunitat cristiana.

## **El xiquet que volia tocar el cel**

Fa molt de temps, en un poblet prop del Nil, vivia un xiquet anomenat Samir. Tenia deu anys i li agradava sobre tot fer preguntes.

—Per què les estrelles brillen? —preguntava.

—Per què el riu sempre troba el camí?

—I per què les piràmides són tan grans?

Els majors del poble sovint reien.

—Samir, tens més preguntes que grans d'arena té el desert!

Un dia, el seu avi li va contar una història.

—Diuen que existeix un secret amagat en la gran piràmide. No és un tresor d'or ni de joies. És un tresor molt més valuós.

Els ulls de Samir es van obrir com plats.

—Quin tresor és?

—Només el troben aquells que caminen amb confiança i esperança.

Aquella nit, Samir quasi no va poder dormir. L'endemà, abans que el sol apareguera, va omplir una cantimplora d'aigua, va agafar un tros de pa i va començar el seu viatge.

Després d'hores caminant, va arribar als peus de la gran piràmide.

Era tan alta que semblava tocar el cel.

—Com pot existir una cosa tan gran? —va murmurar.

Quan va començar a rodejar-la, va veure una anciana asseguda a l'ombra.

—On vas tan decidit? —li preguntà.

—Busque el tresor secret de la piràmide.

L'anciana va somriure.

—Molts l'han buscat. Què faràs si no el trobes?

Samir es va quedar pensatiu.

—Continuaré buscant.

—Per què?

—Perquè crec que existeix.

L'anciana va assentir.

—Aleshores ja tens una de les claus.

Però Samir no ho va entendre.

Va continuar caminant.

Al cap d'una estona va trobar un home intentant moure una pedra.

—M'ajudes? —li va demanar.

Samir tenia pressa, però va recordar que el seu avi sempre deia que ajudar els altres mai és perdre el temps.

Junts van aconseguir apartar la pedra.

—Gràcies —digué l'home—. Què busques?

—El tresor de la piràmide.

—Què faràs si el desert es posa difícil?

—Seguiré endavant.

—Per què?

—Perquè espere trobar-lo.

L'home va somriure.

—Aleshores ja tens una altra clau.

Samir continuava sense entendre res.

Quan el sol estava ben alt, el desert es va tornar molt calorós. L'aigua de la cantimplora començava a acabar-se.

Va sentir ganes de tornar a casa.

—Potser tot és una història inventada —pensà.

Va seure sobre una roca.

En aquell moment va mirar el cel.

Va veure un petit ocell que lluitava contra el vent, no era el més fort ni el més ràpid, però no deixava de batre les ales i a poc a poc avançava.

Samir va recordar les paraules de la seua mare:

—No sempre veuràs el final del camí, però Déu sí. Confia i continua.

Aquelles paraules li van donar forces.

Es va alçar i va seguir caminant.

Finalment va arribar a una entrada poc coneguda de la piràmide.

El cor li batejava molt fort.

Va entrar. Els passadissos eren estrets i silenciosos. Només sentia la seua respiració. Després de recórrer diversos corredors, va arribar a una cambra buida. No hi havia or. No hi havia diamants. No hi havia cap tresor. Samir es va sentir decebut.

—He fet tot aquest camí per a res?

Llavors va veure una petita pedra gravada amb unes paraules antigues.

Amb esforç va aconseguir llegir-les:

"El tresor no era arribar. El tresor era aprendre a confiar mentre caminaves."

Samir es va quedar immòbil.

De sobte va entendre les paraules de l'anciana i de l'home. Les claus no obrien cap porta de pedra. Obrien el seu cor.

Durant el viatge havia après a perseverar quan tenia dubtes, a ajudar els altres, a continuar quan estava cansat, a confiar encara que no podia veure el final del camí. I això era molt més valuós que qualsevol joia.

Quan va tornar al poble, l'avi l'esperava.

—Has trobat el tresor?

Samir va somriure.

—Sí.

—On estava?

—Dins de mi.

L'avi va assentir.

—Aleshores has descobert el secret més important.

## **Reflexió**

Les piràmides són impressionants perquè han resistit milers d'anys. Estan construïdes sobre una base molt forta.

La nostra vida també necessita una base forta. Per als cristians, aquesta base és la confiança en Déu.

Hi haurà dies en què les coses no eixiran bé. Dies en què tindrem por, dubtes o problemes. Però l'esperança ens recorda que Déu continua caminant amb nosaltres fins i tot quan no el veiem clarament.

La confiança és com una pedra de les piràmides: ajuda a sostenir tot allò que construïm.

L'esperança és com la llum del sol sobre el desert: ens indica que sempre hi ha un camí per davant.

Jesús ens ensenya a confiar en el Pare i a no perdre mai l'esperança. Quan confiem en Ell, el nostre cor es fa fort. No tan fort com una piràmide de pedra, sinó molt més: fort per estimar, ajudar, perdonar i continuar endavant.

I aquest és un tresor que ningú no ens podrà llevar mai.

## La pedra que no brillava

En un poble menut vivia un xiquet anomenat Marc. Era amable, però sovint pensava que no servia per a gran cosa.

A l'escola hi havia companys que dibuixaven millor que ell, altres corrien més ràpid, i alguns sempre tenien les millors notes.

—Jo no destaque en res —es deia moltes vegades.

Un dia va arribar al poble un vell viatger. Portava una motxilla enorme plena de pedres de diferents formes i colors.

Els xiquets es van reunir al seu voltant.

—Qui vol veure el meu tresor? —va preguntar.

En obrir la motxilla, tots van quedar bocabadats. Hi havia pedres verdes, blaves, daurades, brillants com si foren joies.

Marc també les observava fascinat.

Però, al fons de la bossa, va veure una pedra grisa, irregular i apagada.

—Aquesta és la més lletja de totes —va comentar un xiquet. Tots van riure.

El viatger, però, va somriure.

—Esteu segurs?

—Clar que sí! —van respondre.

L'home va agafar la pedra grisa amb molta cura.

—Demà us contaré el seu secret.

Aquella nit, Marc no podia deixar de pensar en la pedra.

L'endemà, tots es van reunir novament.

—Aquesta pedra —va explicar el viatger— prové d'un lloc semblant a Petra.

Durant anys va estar amagada sota la terra, ningú no la mirava, ningú no la valorava.

Va fer una pausa.

—Però un escultor la va descobrir.

Els xiquets escoltaven en silenci.

—L'escultor no va veure una pedra lletja. Va veure el que podia arribar a ser.

A continuació va traure una fotografia.

En ella apareixia una preciosa figura tallada en la roca.

—D'aquesta mateixa pedra va nàixer aquesta obra.

Els xiquets van obrir molt els ulls.

—No pot ser! —va exclamar una xiqueta.

—Sí que pot ser —va respondre el viatger—. Perquè el valor d'alguna cosa no sempre es veu per fora.

Aquelles paraules van quedar gravades en el cor de Marc.

Uns dies després, una forta tempesta va colpejar el poble. El vent era tan fort que va arrancar branques dels arbres i va fer caure part de la tanca de l'hort comunitari.

Quan va passar la pluja, els veïns es van reunir per reparar els desperfectes. Uns eren forts i carregaven taulons, altres sabien construir, alguns organitzaven el treball.

Marc volia ajudar, però no sabia què fer.

De sobte va veure que els més menuts estaven espantats i ploraven.

Sense pensar-ho, es va asseure amb ells. Els va contar històries, va inventar jocs i els va fer riure.

Poc a poc els xiquets es van tranquil·litzar.

Quan la feina va acabar, una dona major es va acostar a ell.

—Gràcies, Marc.

—Per què?

—Perquè mentre nosaltres arreglàvem les tanques, tu has cuidat allò més important: les persones.

Marc es va quedar pensatiu. Mai no havia imaginat que això també fora un talent.

Aquella nit va recordar la pedra grisa. Potser ell també era com aquella pedra.

Potser no brillava de la manera que brillaven altres. Però Déu havia posat alguna cosa especial dins d'ell.

A partir d'aquell dia va començar a mirar els altres d'una manera diferent. Va descobrir que hi havia companys molt bons escoltant, uns altres ajudaven quan algú estava trist, alguns feien riure, altres compartien sense que ningú els ho demanara.

I va entendre una cosa molt important: Déu no crea persones repetides.

Cada persona és única, cada persona té un regal especial, cada persona és un tresor.

## **Reflexió**

Quan mirem Petra, veiem una ciutat impressionant excavada en la roca. Però el més meravellós no és la pedra. El més meravellós són les persones que van saber descobrir la bellesa que s'amagava dins d'ella.

Déu fa el mateix amb nosaltres. A vegades ens comparem amb els altres i pensem que no som tan bons, tan forts o tan intel·ligents. Però Déu no ens mira comparant-nos.

Ell mira el nostre cor. I en cadascun de nosaltres veu un regal únic.

Per això hem de recordar sempre tres coses:

1. Jo sóc un regal de Déu.
2. Els altres també són un regal de Déu.
3. Quan tractem les persones amb amor, respecte i alegria, estem cuidant els tresors més valuosos del món.

Igual que en Petra hi havia bellesa amagada dins de la roca, també hi ha una gran bellesa amagada dins de cada persona. I Déu ens convida a descobrir-la.

## El segell real

Cap al segle XII, el mestre Maimónides era reconegut per tots per la seua saviesa. Molts acudien a ell per trobar consell i esperança. Youseff va fer un llarg viatge per arribar a la casa del savi i quan va poder parlar li va dir:

- La meua vida és pitjor del que em mereixeria, hauria d'estar millor, tindre més diners, però la meua vida és mediocre, no estic content amb mi mateix.

El mestre el va escoltar atentament, però li va dir que no li podia respondre en aquell moment i li va demanar un favor:

-He de vendre aquest anell, però no per menys d'una moneda d'or. Et demane que vages al mercat i intentes vendre'l. Però recorda, no acceptes menys d'una moneda d'or.

Es va llevar l'anell, li'l va donar a Youseff i aquest, un poc molest, se'n va anar al mercat a complir l'encàrrec... però no va aconseguir vendre'l, només les burles de la gent.:

- tu estàs boig, no et donaré una moneda d'or, si vols te'n done 3 de coure

-Em fas llàstima, si vols te'n donaré una de plata.

Quan va tancar el mercat Youseff, cansat i un poc molest va tornar a la casa del mestre. És tan savi o només és ambiciós i vol obtenir molts diners per aquest anell que no val res?

Quan va arribar li va dir al mestre:

He estat tot el matí cridant pel mercat, però només m'han oferit una moneda de plata i la majoria se n'han burlat.

El mestre li va demanar un altre favor:

-Ves al joier reial i li dius que et valore l'anell, però no acceptes el que et done, encara que seguen molts diners.

Youseff se'n va anar a complir el nou encàrrec, enfadat amb el mestre perquè només li feia fer encàrrecs i no havia fet ni cas de la seua pregunta.

Va trobar el joier a punt de tancar el seu negoci i li va mostrar l'anell

-Quant creu que pot valdre?

- Bé, la veritat és que jo diria... què...unes... setanta monedes d'or. Com que veig que tens necessitat de vendre'l te'n done cinquanta, cinquanta-tres.

Youseff es va quedar desconcertat, sense saber què dir.

- Va, te'n done seixanta, de moment no tinc ací més diners.

Youseff sense poder articular paraula va agafar l'anell a la força, perquè el joier no volia soltar-lo i va tornar a casa de Maimònides.

- Hola Youseff, què t'ha dit el joier?

-No ho puc creure. M'ha dit que val setanta monedes i me n'ha ofert seixanta-tres al moment. Vol que torne i li'l venga?

- No Youseff, conec el valor d'aquest anell i és encara més valuosa del que t'ha dit el joier. Va pertànyer al Gran Sultà. Ací està el seu segell, quasevol joier pot reconèixer-lo.

- No ho entenc, perquè en el mercat no em van oferir més que unes poques monedes?

- Perquè per saber el valor d'algunes coses s'ha de ser un expert. La gent del mercat miraven només la lluentor, o la mida de la pedra, però no van saber reconèixer el segell reial.

El mateix passa amb la teua vida, esperes que et reconeguen o que la fortuna t'afavorisca, però el que et dóna un vertader valor és el segell reial que tots tenim dins.

## **Reflexió**

Quin és el nostre segell reial?

El nostre valor no està en el que tenim, en el que fem, en el que aparentem. Està dins de nosaltres, en la nostra interioritat.

En esta interioritat descobrim que tots som fills de Déu, germans d'un mateix pare, que ens otorga una dignitat que res ni ningú ens pot prendre. Som iguals a Déu, fets a la seua imatge i semblança, tots nosaltres, de qualsevol edat, raça, religió, sexe, tendència, manera de pensar.

Som vertaderes meravelles, que no tenim preu. Junts podem fer de la terra un món meravellós

Les vuit meravelles del món són impressionants.

Algunes estan fetes de marbre.

Altres de roca.

Altres de pedra.

Però durant aquests dies hem descobert una cosa:

Les meravelles més importants no sempre es poden visitar.

Són les que construïm dins nostre:

- l'amabilitat,
- l'esforç,
- l'amistat,
- la valentia,
- l'escolta,
- l'acollida,
- la cooperació,
- la perseverança.

La novena meravella no és un monument, sinó el grup del campament mateix: infants, monitors i monitores que han intentat viure aquests valors junts durant tota la setmana. Tots nosaltres i tots vosaltres heu sigut els protagonistes.

Cadascú de vosaltres ha sigut un dels "Arquitectes del Regne"

Cada meravella ens ha ensenyat una pedra necessària per construir el món que Jesús somiava:

- 1. Amor (Taj Mahal)

- 2. Escolta (Chichén Itzá)
- 3. Ajuda mútua (Machu Picchu)
- 4. Acollida (Crist Redemptor)
- 5. Dons personals (Petra)
- 6. Bondat (Coliseu)
- 7. Comunitat (Muralla)
- 8. Esperança i perseverança (Piràmides)

Hem recorregut el món buscant meravelles. Hem viatjat a l'Índia, a Mèxic, al Perú, al Brasil, a Jordània, a Itàlia, a la Xina i a Egipte. Però la meravella que hem tingut més a prop durant tots aquests dies era aquí.

Erem nosaltres i les persones que teníem al costat.